

històries i cabòries

Aquesta és una nova secció de la revista on volem explicar fets anecdòtics i històrics de la colla a partir de petites xerrades amb membres xics.

Aquest número està dedicat al mític primer pilar de quatre que va fer la colla a Valls. I qui millor per explicar-ho que el baix? Segur que us pregunteu qui va ser, oi? Doncs... l'Òscar Mora.

Divendres, després d'un fatigós assaig, a l'Europa.

Quan es va fer el primer pilar de quatre de la colla?

"El 1991 a la Segona Trobada Castellera a Valls. Uff, i d'aquella gent, en quedem quatre gats. Imagina't, jo feia de baix (un tio de metre vuitanta fent de baix...), el segon era en Bernat Sala, el terç en Marc Freixa i l'anxaneta, l'Arnal Jordà (que vés a saber on és ara).

Davant del balcó, tothom entrava amb el pilar caminat, i nosaltres: - Però que dius!!!!????- si mai no havíem fet un pilar! Aquell era el primer del món mundial! La tècnica

Baixos: Jordi Contreras, Xavi Portell, Epi Castro; segons: Marc Barjuan, Lluís Oliván, Bernat Sala; Terços: Jordi Oliveras, David Nogueres, Xavi Ortgega; dosos: Marc Freixa, Marc Nogueres; aixecador: Arnal; Anxaneta: Juan Carlos.

d'"entonces" s'ho va arribar a plantejar (bojos!), ja que això de caminar-lo no es veia tan difícil; sort que els de Gelida van caure i vam pensar que més valia que no (no?). (...) I a la cercavila, nosaltres anàvem cantant com si fóssim un esplai, però el patetisme no va arribar fins que no vam repassar tots els típics "camarerooooo"! No érem conscients que fèiem el ridícul"

Què recordes d'aquella actuació?

"No me'n recordo, dels castells, però de l'ambient sí -el merder i la festa. De fet, no sabíem on érem ni sabíem quin era el significat de ser a Valls en una Trobada Castellera. No sabíem el significat de ser una colla castellera, simplement anàvem a passar-ho bé amb els amics.

També recordo el tres, i quin tres... El primer assaig d'aquell castell amb la gent de tronc el vàrem fer abans de marxar, sí, sí, abans d'agafar l'autobús a la plaça de l'Església. I pots pensar que l'assaig consistia a pujar els terços sobre els segons, mirar si estava bé i després baixar... Aquell tres de sis, per nosaltres, era com un tres de vuit; l'esforç i els nervis ens va fer al·lucinar i ho vam celebrar com si fos la setena meravella del món mundial i part de l'estranger.

I, que fort, saps què ens va passar? No teníem croses i vam agafar a una tia del públic que passava per allà i la vam col·locar sota l'aixella del baix; quina vergonya, no? Vàrem poder omplir un autocar (uff!), i tanta gent

Pilar de quatre encesstral (Òscar debaix, Bernat Sala, Marc Freixa i Arnal)

superava a la tècnica. Pensa que de tants com érem, es va cantar la pinya amb un micròfon a l'autocar!

Recordo que en aquella trobada els castells no podien passar de 7, i imagina-t'ho, molts de nosaltres no havíem vist mai cap castell d'aquelles dimensions! Jo vaig deduir que si Valls deia això volia dir que era "xunguíssim" fer castells d'aquells. I ara mira'ns, preocupats per si tirarem el tres de vuit o no. En aquells dies, no ens imaginàvem pas que arribaríem tan lluny! Simplement no érem conscients que estàvem començant a fer història."

Nota: Si teniu alguna foto o quelcom de divertit per explicar a la colla, us agrairíem que ho féssiu saber a la redacció de "El Pati".

